

Arrest

nr. 294 020 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 10 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest met nummer 289 946 van 7 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 december 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 januari 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent Pashtoun van etnische afkomst en soennitische moslim. Je bent 17 jaar oud. Je bent afkomstig van het dorp Basawal in het district Momand Dara, provincie Nangarhar. Je deed samen met je vader landbouwwerk. Je ging niet naar school, je volgde wel les aan de madrassa.

Op een dag ging je met je vader brandhout verzamelen. Toen je vader en jij op verschillende plekken waren zag jij in een boomgaard een heleboel talibs. Ze vroegen jou om brandstof te gaan halen in het benzinestation. Je ging met de fiets naar het benzinestation om brandstof te halen. Op de terugweg zag je dat er een gevecht was uitgebroken tussen de taliban en de overheid. Je goot de brandstof weg en ging naar huis. Er waren veel talibs omgekomen bij dat gevecht. De taliban dachten dat jij de overheid geïnformeerd had over hen en zeiden aan je maternale oom dat ze je zouden doden. Je oom kwam jou thuis vertellen dat je moest vertrekken. De dag van het incident verliet je je dorp en reisde je samen met je oom naar Nimruz. Je oom sprak met een smokkelaar die de rest van je reis regelde. Je oom keerde terug naar jullie dorp. Je reisde illegaal via Iran en Turkije naar Europa. Je kwam aan in België op 1 juli 2021 en je deed een verzoek om internationale bescherming op 5 juli 2021. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van jou en je vader, twee documenten van je school in België, twee documenten van het CLB, enkele pagina's uit je schoolagenda en een nota van je advocaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Je legde voorts een aantal documenten neer van je school en het CLB volgens dewelke je een matige mentale beperking hebt. Het CGVS heeft hiermee rekening gehouden door vereenvoudigde taal en vraagstelling te hanteren, zowel bij de inleiding als doorheen het onderhoud, door de tolk een eenvoudig woordgebruik te laten gebruiken (dit werd voor aanvang van het onderhoud door de protection officer gecommuniceerd aan de tolk, zie p. 17), door waar nodig jou verduidelijking te vragen (bv. p. 5, 6, 12, 16), vragen te herhalen en te verduidelijken (bv. p. 8, 14, 15) en je verklaringen te parafraseren ter bevestiging (bv. p. 11, 12, 13, 14). Op het einde van het onderhoud verklaarde je de tolk goed begrepen te hebben en geen zaken te willen toevoegen (CGVS, p. 15, 16). Uit de neergelegde documenten blijkt voorts niet dat je niet in staat zou zijn op volwaardige manier deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zij jou verdenken van het doorgeven van informatie over hen aan de overheid. Je slaagt er echter niet in jouw terugkeervrees aannemelijk te maken.

Zo overtuigt het door jou beschreven verloop van de gebeurtenissen niet. Je verklaarde dat het benzinestation waar je brandstof ging halen op slechts 10 tot 15 minuten fietsen lag van de plek waar je

de taliban gezien had (CGVS, p. 13). Toen je terugkeerde naar die plek was het gevecht al aan de gang en zag je dat veel talibs gedood waren, zo zei je (CGVS, p. 13). Je gaf aan dat het conflict heel snel nadat je brandstof ging halen begonnen was (CGVS, p. 13). Aangezien jij maar een zeer korte tijd onderweg was over en weer naar het benzinestation is het onduidelijk waarom de taliban jou zouden verdenken van het doorgeven van informatie aan de overheid. Het is immers weinig aannemelijk dat in deze korte tijdsspanne jij de overheid zou inlichten, de overheid zich naar de plek waar de taliban bevonden zou begeven en het gevecht volop zou uitbreken. Toen het CGVS jou vroeg waarom de taliban zouden denken dat jij betrokken was hoewel het gevecht heel snel uitbrak nadat jij brandstof ging halen, zei je slechts dat de taliban dachten dat jij de overheid informeerde omdat jij vertrok [van de plaats waar je de taliban tegenkwam] (CGVS, p. 13). Dat diezelfde dag de taliban ook aan je oom zeiden dat ze je zouden doden en dat je diezelfde dag nog met je oom naar Nimruz vertrok tast de geloofwaardigheid van je verklaringen verder aan. Het is immers weinig aannemelijk dat dit alles zo snel zou geregeld kunnen worden.

Voorts is je beschrijving van de gevechtsscène waarvan je getuige zou zijn geweest eerder vaag en weinig doorleefd. Gevraagd hoe je wist dat het conflict begonnen was, zei je slechts dat je zag dat het conflict al begonnen was, dat je de brandstof weggooide en vertrok (CGVS, p. 13). Gevraagd om te beschrijven wat je zag, zei je slechts "De taliban waren gedood, veel taliban werden gedood." (CGVS, p. 13). Gevraagd of je mensen van de overheid zag, antwoordde je bevestigend en zei je dat alles in de war en onbekend was en dat er een conflict was (CGVS, p. 13). Toen het CGVS jou vroeg wat voor mensen van de overheid je dan zag, herhaalde je dat er een conflict was en zei je dat je niets zag en jezelf verborg (CGVS, p. 13). Ook de beschrijving van de reactie van je ouders toen ze van je oom hoorden dat de taliban jou wilden doden is weinig overtuigend. Je verklaarde dat ze niets zeiden, maar het CGVS acht het weinig aannemelijk dat ouders niets zouden zeggen wanneer ze te horen krijgen dat hun zoon met de dood bedreigd is en het land moet verlaten (CGVS, p. 14). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, en je verstandelijke beperking kunnen deze elementen je weinig doorleefde en overtuigende beschrijving zijn niet vergoelijken.

Je verklaringen met betrekking tot de situatie na jouw vertrek tasten de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan. Je verklaarde dat je ouders, broers en zus die nog in je dorp wonen nog in gevaar zijn (CGVS, p. 9). Je maternale oom zou jou dit verteld hebben (CGVS, p. 9). Gevraagd wat je oom daar nog over vertelde, herhaalde je slechts "Mijn oom zei: ze zijn in gevaar, hij zei dat ze in gevaar zijn." (CGVS, p. 9). Toen het CGVS je vroeg of je oom meer uitleg gaf over het gevaar waarin ze zijn of de problemen die ze hebben, zei je dat hij niets meer zei en herhaalde je nogmaals je eerdere verklaring (CGVS, p. 9). Je verklaarde dat de taliban noch voor je vertrek, noch na je vertrek naar je huis gegaan zijn, maar de taliban zouden wel nog naar jou vragen (CGVS, p. 14). Toen het CGVS je vroeg wat je oom daarover nog vertelde, zei je dat hij niets anders vertelde (CGVS, p. 14). Je weet voorts niets of de taliban iets gezegd hebben tegen je vader over jou en je hebt daar ook geen navraag naar gedaan bij je oom (CGVS, p. 14). Dit alles is weinig overtuigend. Gezien je contact hebt met je oom, die duidelijk begaan is met jouw lot gezien hij jou hielp Afghanistan verlaten, kan verwacht worden dat je oom jou verdere informatie gaf over de problemen van je familie en de handelingen van de taliban na jouw vertrek.

Je voogd en raadsheer verwezen naar je mentale beperking (CGVS, p. 16). Zo haalde je voogd aan dat je nooit zelfstandig zal kunnen wonen en werken, dat je nog geen Nederlands spreekt en toonde ze je schoolagenda, waaruit blijkt dat je niet goed kan schrijven (zie toegevoegde kopieën). Ze opperde dat een van je ouders misschien ook een mentale beperking heeft en dat het mogelijk erfelijk is. Je raadsheer verklaarde dat het moeilijk was het dossier met jou voor te bereiden en vroeg het CGVS rekening te houden met je kwetsbaarheid omwille van je mentale beperking. Je legde enkele documenten van je school en van het CLB voor. Het ene schoolattest toont aan dat je ingeschreven bent als regelmatige leerling in de school Huize Tordale, waar je BuSO opleidingsvorm 2 fase 1 volgt. Voorts is er een beschrijving van je schoolse info, waarin onder meer aangegeven is dat je voorbereid wordt op het werken en leven in een beschermde woon- en werksituatie, dat je beperkte talenkennis je vaak in de weg staat bij de ASV-vakken (Algemene en Sociale Vorming), dat je iets makkelijker kan meedraaien bij de beroepsgerichte vakken, dat er een vermoeden bestaat dat er naast de verstandelijke beperking een specifieke taalstoornis is die het eigen maken van de taal in de weg staat en dat je vaak onwettig afwezig bent. Er is tevens een verslag van de logopedist, opgesteld na 7 oefenmomenten met jou, waaruit blijkt dat je vanuit het OKAN doorverwezen werd naar OV2 omwille van de heel geringe vooruitgang op vlak van mondelinge en schriftelijke taal en dat je verschillende kenmerken vertoont van een primaire taalstoornis. Uit de verslagen van het CLB blijkt dat na de afname van een vragenlijst een matige verstandelijke beperking werd vastgesteld, dat geadviseerd werd om jou de overstap te laten maken naar het buitengewoon onderwijs type 2 en dat je omwille van de beperkte taalontwikkeling en het feit dat je vatbaar bent voor beïnvloeding bijgestaan moet worden, zodat je verder kan gebracht worden op cognitief vlak en voorbereid kan worden op tewerkstelling. De opmerkingen van je voogd en raadsheer en de neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling met betrekking tot de geloofwaardigheid van je asielrelaas niet ombuigen. Er werd immers tijdens het onderhoud en bij de beoordeling van je

asielrelaas rekening gehouden met je beperkte mentale capaciteiten (zie supra). De opmerkingen van je voogd en je raadsheer met betrekking tot je kwetsbare profiel omwille van je verstandelijke beperking, de neergelegde documenten tesamen met je verklaringen tijdens het onderhoud leiden niet tot de conclusie dat je bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van je verstandelijke beperking. Vooreerst blijkt uit je verklaringen niet dat je in Afghanistan ooit ernstige problemen hebt ondervonden omwille van je verstandelijke beperking. Integendeel, op basis van je verklaringen blijkt dat je actief deelnam aan het dagelijkse leven en dat je het leven leidde van een gewone, ongeschoolde Afgaanse jongen van het platteland. Zo verklaarde je dat je met je vader op de velden werkte en brandhout ging halen, dat je in het dorp cricket speelde met vrienden, dat je les volgde aan de madrassa en dat je zelfstandig boodschappen deed in het districtscentrum (CGVS, p. 6-8, 17). Hoewel je geen schoolse kennis hebt, dit blijkt onder meer uit het feit dat je zowel Iran, Pakistan als Tadzjikistan dichtbij je regio situeert, blijkt uit je verklaringen dat je wel op de hoogte bent van concrete zaken uit je eigen leefwereld, zoals de teelt van gewassen (CGVS, p. 6-8). Dat je in België met bepaalde moeilijkheden kampt in het dagelijkse leven en met name veel moeite hebt met onderwijs en taalverwerving wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Hoewel in het document van je school in België aangegeven is dat je taalzwak bent in je moedertaal, dit op basis van info van een tolk, dient opgemerkt te worden dat het onderhoud bij het CGVS met een Pashtou tolk vlot verlopen is. Met betrekking tot de bemerking van je voogd dat één van je ouders mogelijk ook een mentale beperking heeft dient opgemerkt te worden dat er geen enkele concrete indicatie is hiervoor. Bovendien blijkt uit je verklaringen dat je oom, met wie je in contact bent, jou herhaaldelijk geholpen heeft door onder meer samen met jou naar Nimruz te reizen, je vertrek te regelen, jouw documenten naar België te versturen, jullie gezin geld te geven en boodschappen te halen (CGVS, p. 5, 14, 16). Daaruit blijkt duidelijk dat jij een netwerk hebt waarop je kan terugvallen en dat je bij terugkeer geen alleenstaande minderjarige zou zijn. Wat betreft de bemerking van je raadsheer over een veilige terugkeer van Kabul naar je dorp dient verwezen te worden naar ondervermelde beoordeling met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (CGVS, p. 16).

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan je je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en

in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. Je kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende

factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre jij middels je raadsheer aanvoert dat jij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in Afghanistan en hierbij verwijst naar je mentale beperking, waardoor je bijvoorbeeld niet in staat zou zijn veilig van Kabul naar je dorp te reizen (CGVS, p. 16), dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zo dient er gewezen te worden op het feit dat jouw oom jouw vertrek regelde en met jou van je dorp naar Nimruz reisde (CGVS, p. 14). Voort blijkt uit jouw verklaringen dat je oom eerder ook al jou en je familie hielp, onder meer door geld te geven en boodschappen te halen, en dat jij vanuit België contact hebt met hem (CGVS, p. 16). Er kan dan ook verwacht worden dat jouw oom indien nodig jou bij terugkeer naar Afghanistan zou komen ophalen in Kabul en jou zou vergezellen bij je terugkeer naar je dorp. Voorts dient opgemerkt te worden dat jij in Afghanistan zelfstandig boodschappen ging doen in het districtscentrum, dat op een halfuur wandelen van je dorp ligt, dat je op jullie velden werkte, les volgde aan de madrassa en op een verlaten stuk grond in je dorp cricket speelde met vrienden (CGVS, p. 6-8, 17). Hoewel je asielaanvraag niet geloofwaardig is blijkt uit jouw verklaringen wel dat je weet hoe gepast te reageren in geval van geweld in je regio, zo gaf je aan dat je de brandstof weggooide, je verborg en naar huis ging toen je zag dat er een conflict aan de gang was (CGVS, p. 13). De vaststelling dat je weet hoe te reageren in geval van geweld en dat je actief deelnam aan het dagelijkse leven, hoewel er in die periode nog gevechten waren tussen de overheid en de taliban in je regio (CGVS, p. 10), is een duidelijke indicatie dat je mentale capaciteiten geen risicoverhogende factor zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in jouw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door jou niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Je raadsheer haalt in zijn schrijven aan dat je behoort tot de groep van jonge verwesterde Afghanen en een risicoprofiel hebt omwille hiervan (Conclusies d.d. 15/12/2022, p. 3-5). Ook hij brengt echter geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat jij specifiek in geval van terugkeer vervolging dient te vrezen omwille van verwestering of gepercipieerde verwestering.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die je voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij jou niet het geval is. De taskara's van jou en je vader hebben enkel betrekking op je identiteit en familiebanden, die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. De enveloppes hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door jou ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Over het geheel van Afgaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge

graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. De documenten van je school en het CLB werden hierboven reeds besproken. De fragmenten uit je schoolagenda tonen slechts aan dat je niet goed kan schrijven in het Nederlands. Het schrijven van je advocaat verwijst in algemene termen naar je asielrelaas, je profiel van verwesterde jongere en de subsidiaire beschermingsstatus en kan bovenstaande beoordeling niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over verschillende middelen de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze vervolgens te weerleggen. Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Hij stelt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren.

Voorts stelt verzoeker dat door het CGVS onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en meent dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, rekening gehouden dient te worden met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Verzoeker betoogt dat de waarde van de door hem neergelegde attesten niet kan worden ontkend. Hij benadrukt dat verweerder hier onvoldoende rekening mee gehouden heeft.

Vervolgens stelt verzoeker dat zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Hij stelt dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn. Verder wijst hij erop dat verweerder zelf veel eigen interpretaties maakt van de feiten, zonder dat deze interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie. Verzoeker meent dat evenmin zomaar gesteld kan worden dat aan verweerders interpretaties meer waarde kan worden gehecht dan aan de uitleg die door hemzelf werd gegeven.

Voorts stelt verzoeker met aandrang dat er rekening gehouden moet worden met zijn profiel. Hij meent dat er niet ontkend kan worden dat hij een risicoprofiel heeft. Hij benadrukt dat hij tevens een risicoprofiel heeft gebaseerd op de problemen die zijn broer heeft ondervonden. Verzoeker meent dat zijn broer beschouwd wordt als spion en zijn vader vermoord werd.

Verder beklemtoont verzoeker dat er niet ontkend kan worden dat hij een risicoprofiel heeft en zet hij op theoretische wijze zijn vrees voor vervolging omwille van (een gepercipieerde) verwestering uiteen. Hij wijst hierbij op het gegeven dat hij een deel van zijn puberteit in Europa heeft doorgebracht, zijn jonge leeftijd en beperkte intelligentie, het feit dat hij via school sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, zijn verblijf in een opvangcentrum en het gegeven dat hij afkomstig is uit een ruraal en conservatief milieu. Verzoeker stipt nog aan het hoger belang van het kind dient te primeren en benadrukt voorts nog dat een sociaal netwerk in zijn land van herkomst ontbreekt.

Tot slot bespreekt verzoeker op theoretische en omstandige wijze de situatie in Afghanistan die bijzonder precair is.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar algemene landeninformatie, academische literatuur, rechtspraak van de Raad van de State, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna:

HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 24 mei 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 6 juni 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- verklaring van verzoekers voogd R. D.;
- twee attesten van de dienst "Opgroeien" zijnde van 23 december 2022 en van 30 november 2022 inzake de zorgtoeslag voor kinderen met een specifieke ondersteuningsbehoefte.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op

eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Je legde voorts een aantal documenten neer van je school en het CLB volgens dewelke je een matige mentale beperking hebt. Het CGVS heeft hiermee rekening gehouden door vereenvoudigde taal en vraagstelling te hanteren, zowel bij de inleiding als doorheen het onderhoud, door de tolk een eenvoudig woordgebruik te laten gebruiken (dit werd voor aanvang van het onderhoud door de protection officer gecommuniceerd aan de tolk, zie p. 17), door waar nodig jou verduidelijking te vragen (bv. p. 5, 6, 12, 16), vragen te herhalen en te verduidelijken (bv. p. 8, 14, 15) en je verklaringen te parafraseren ter bevestiging (bv. p. 11, 12, 13, 14). Op het einde van Verzoeker laat deze motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen. het onderhoud verklaarde je de tolk goed begrepen te hebben en geen zaken te willen toevoegen (CGVS, p. 15, 16). Uit de neergelegde documenten blijkt voorts niet dat je niet in staat zou zijn op volwaardige manier deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker brengt door te beklemtonen dat rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, waaronder zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen en door te betogen dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en de door hem voorgelegde attesten geen valabele en concrete elementen bij die bovenstaande pertinente bevindingen kunnen ombuigen. Verzoeker toont geenszins in concreto aan op welke wijze er geen rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en specifiek profiel gelet op bovenstaande omstandige motieven en de hem verleende steunmaatregelen.

Waar bij aanvullende nota van 6 juni 2023 stukken worden bijgebracht die verzoekers mentale beperking benadrukken en waaruit blijkt dat verzoeker specifieke ondersteuningsbehoeften heeft waardoor hij in aanmerking komt voor een zorgtoeslag, moet de Raad vaststellen dat deze stukken in lijn liggen met de reeds aangebrachte elementen en geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen en de verzoeker verleende steunmaatregelen.

In casu kan dan ook worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoeker worden aangereikt die een ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen van de commissaris-generaal.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat ze hem verdenken van spionage.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.5.1.1. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn. Zo wordt er met reden op gewezen dat:

i) het door verzoeker beschreven verloop van de gebeurtenissen niet overtuigt. Verzoeker verklaarde dat het benzinstation waar hij brandstof ging halen op slechts tien tot vijftien minuten fietsen lag van de plek waar hij de taliban gezien had. Toen verzoeker terugkeerde naar die plek was het gevecht al aan de gang en zag hij dat veel talibs gedood waren, zo zei hij. Verzoeker gaf aan dat het conflict heel snel nadat hij brandstof ging halen begonnen was. Aangezien hij maar een zeer korte tijd onderweg was over en weer naar het benzinstation is het onduidelijk waarom de taliban hem zouden verdenken van het doorgeven van informatie aan de overheid. Het is immers weinig aannemelijk dat in deze korte tijdsspanne verzoeker de overheid zou inlichten, de overheid zich naar de plek waar de taliban bevonden zou begeven en het gevecht volop zou uitbreken. Toen het CGVS verzoeker vroeg waarom de taliban zouden denken dat hij betrokken was hoewel het gevecht heel snel uitbrak nadat hij brandstof ging halen, zei verzoeker dat de taliban dachten dat hij de overheid informeerde omdat hij vertrok van de plaats waar hij de taliban tegenkwam. Dat diezelfde dag de taliban ook aan verzoekers oom zeiden dat ze hem zouden doden en dat hij diezelfde dag nog met zijn oom naar Nimruz vertrok tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder aan. Het is immers weinig aannemelijk dat dit alles zo snel zou geregeld kunnen worden.

ii) de beschrijving van de gevechtsscène waarvan verzoeker getuige zou zijn geweest eerder vaag en weinig doorleefd is. Gevraagd hoe hij wist dat het conflict begonnen was, zei hij dat hij zag dat het conflict al begonnen was, dat hij de brandstof weggooide en vertrok. Gevraagd om te beschrijven wat verzoeker zag, zei hij "De taliban waren gedood, veel taliban werden gedood." Gevraagd of verzoeker mensen van de overheid zag, antwoordde hij bevestigend en zei hij dat alles in de war en onbekend was en dat er een conflict was. Toen het CGVS hem vroeg wat voor mensen van de overheid hij dan zag, herhaalde hij dat er een conflict was en zei hij dat hij niets zag en zichzelf verborg. Ook de beschrijving van de reactie van zijn ouders toen ze van zijn oom hoorden dat de taliban verzoeker wilden doden is weinig overtuigend. Verzoeker verklaarde dat ze niets zeiden, maar het CGVS acht het weinig aannemelijk dat ouders niets zouden zeggen wanneer ze te horen krijgen dat hun zoon met de dood bedreigd is en het land moet verlaten. Hoewel rekening dient te worden gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd, hij is immers nog minderjarig, en zijn verstandelijke beperking, kunnen deze elementen zijn weinig doorleefde en overtuigende beschrijving niet vergoelijken.

iii) verzoekers verklaringen met betrekking tot de situatie na zijn vertrek de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder aantasten. Verzoeker verklaarde dat zijn ouders, broers en zus die nog in zijn dorp wonen nog in gevaar zijn. Zijn maternale oom zou verzoeker dit verteld hebben. Gevraagd wat zijn oom daar nog over vertelde, herhaalde hij slechts "*Mijn oom zei: ze zijn in gevaar, hij zei dat ze in gevaar zijn.*" Toen het CGVS verzoeker vroeg of zijn oom meer uitleg gaf over het gevaar waarin ze zijn of de problemen die ze hebben, zei verzoeker dat hij niets meer zei en herhaalde hij nogmaals zijn eerdere verklaring. Verzoeker verklaarde dat de taliban noch voor zijn vertrek, noch na zijn vertrek naar zijn huis gegaan zijn, maar de taliban zouden wel nog naar verzoeker vragen. Toen het CGVS verzoeker vroeg wat zijn oom daarover nog vertelde, zei verzoeker dat hij niets anders vertelde. Verzoeker weet voorts niets of de taliban iets gezegd hebben tegen zijn vader over hem en heeft daar ook geen navraag naar gedaan bij zijn oom. Dit alles is weinig overtuigend. Gezien verzoeker contact heeft met zijn oom, die duidelijk begaan is met zijn lot gezien hij hem hielp Afghanistan te verlaten, kan verwacht worden dat verzoekers oom hem verdere informatie gaf over de problemen van zijn familie en de handelingen van de taliban na zijn vertrek.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt dat hij altijd de waarheid heeft verteld, betoogt dat de kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn en verwijt verweerder eigen interpretaties te maken van de feiten zonder dat deze gesteund zijn op objectieve informatie.

Daar verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen en verweerders pertinente weigeringsmotieven bekritiseert, brengt hij geenszins valabele en concrete elementen bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker meent dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing

kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Inzake verzoekers betoog dat hij tevens een risicoprofiel heeft gebaseerd op de problemen die zijn broer heeft ondervonden omdat die als een spion beschouwd wordt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS eenduidig verklaarde dat hijzelf als spion beschouwd wordt door de taliban en hij geenszins eerder verklaarde dat ook zijn broer als spion gezien wordt, laat staan dat hij aangaf hierdoor tevens een vrees te koesteren ten aanzien van de taliban. Verzoeker verklaarde op het CGVS uitdrukkelijk dat hij alle redenen heeft kunnen uitzetten die tot zijn vertrek hebben geleid, dat er geen andere zaken zijn waarvoor hij bang is en dat de taliban alleen achter hem aanzaten (persoonlijk onderhoud, p. 11). Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen oudere broer heeft doch slechts vier jongere broers heeft die ten tijde van zijn gehoor bij de DVZ overigens maar twee jaar, vier jaar, zeven jaar en twaalf jaar waren zodat in dit opzicht niet kan ingezien worden hoe één van deze broers concreet als spion werd beschouwd door de taliban. Verzoeker maakt zodoende in dit verband geenszins een gegronde, persoonlijke vervolgingsrisico of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar in het verzoekschrift hierbij nog wordt opgeworpen dat verzoekers vader werd vermoord, kan de Raad gelet op het voorgaande hier weinig geloof aan hechten waar verzoeker dit lijkt te verbinden aan de problemen die een broer zou hebben ondervonden. Daarenboven brengt verzoeker geenszins enig begin van bewijs bij om het overlijden van - laat staan de moord op - zijn vader te staven waarbij kan opgemerkt worden dat verzoeker trouwens in zijn persoonlijk onderhoud van 15 december 2022 geen gewag maakte van enig overlijden doch stelde dat zijn vader in Afghanistan verblijft samen met zijn moeder, zus en broers (persoonlijk onderhoud, p. 9).

2.3.5.1.2. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met zijn intellectuele capaciteiten en op goede gronden als volgt overwogen:

“Je voogd en raadsheer verwezen naar je mentale beperking (CGVS, p. 16). Zo haalde je voogd aan dat je nooit zelfstandig zal kunnen wonen en werken, dat je nog geen Nederlands spreekt en toonde ze je schoolagenda, waaruit blijkt dat je niet goed kan schrijven (zie toegevoegde kopieën). Ze opperde dat een van je ouders misschien ook een mentale beperking heeft en dat het mogelijk erfelijk is. Je raadsheer verklaarde dat het moeilijk was het dossier met jou voor te bereiden en vroeg het CGVS rekening te houden met je kwetsbaarheid omwille van je mentale beperking. Je legde enkele documenten van je school en van het CLB voor. Het ene schoolattest toont aan dat je ingeschreven bent als regelmatige leerling in de school Huize Tordale, waar je BuSO opleidingsvorm 2 fase 1 volgt. Voorts is er een beschrijving van je schoolse info, waarin onder meer aangegeven is dat je voorbereid wordt op het werken en leven in een beschermde woon- en werksituatie, dat je beperkte talenkennis je vaak in de weg staat bij de ASV-vakken (Algemene en Sociale Vorming), dat je iets makkelijker kan meedraaien bij de beroepsgerichte vakken, dat er een vermoeden bestaat dat er naast de verstandelijke beperking een specifieke taalstoornis is die het eigen maken van de taal in de weg staat en dat je vaak onwettig afwezig bent. Er is tevens een verslag van de logopedist, opgesteld na 7 oefenmomenten met jou, waaruit blijkt dat je vanuit het OKAN doorverwezen werd naar OV2 omwille van de heel geringe vooruitgang op vlak van mondelinge en schriftelijke taal en dat je verschillende kenmerken vertoont van een primaire taalstoornis. Uit de verslagen van het CLB blijkt dat na de afname van een vragenlijst een matige verstandelijke beperking werd vastgesteld, dat geadviseerd werd om jou de overstap te laten maken naar het buitengewoon onderwijs type 2 en dat je omwille van de beperkte taalontwikkeling en het feit dat je vatbaar bent voor beïnvloeding bijgestaan moet worden, zodat je verder kan gebracht worden op cognitief vlak en voorbereid kan worden op tewerkstelling. De opmerkingen van je voogd en raadsheer en de neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling met betrekking tot de geloofwaardigheid van je asielrelaas niet ombuigen. Er werd immers tijdens het onderhoud en bij de beoordeling van je asielrelaas rekening gehouden met je beperkte mentale capaciteiten (zie supra). De opmerkingen van je voogd en je raadsheer met betrekking tot je kwetsbare profiel omwille van je verstandelijke beperking, de neergelegde documenten tesamen met je verklaringen tijdens het onderhoud leiden niet tot de conclusie dat je bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van je verstandelijke beperking. Vooreerst blijkt uit je verklaringen niet dat je in Afghanistan ooit ernstige problemen hebt ondervonden omwille van je verstandelijke beperking. Integendeel, op basis van je verklaringen blijkt dat je actief deelnam aan het dagelijkse leven en dat je het leven leidde van een gewone, ongeschoolde Afgaanse jongen van het platteland. Zo verklaarde je dat je met je vader op de velden werkte en brandhout ging halen, dat je in het dorp cricket speelde met vrienden, dat je les volgde aan de madrassa en dat je zelfstandig boodschappen deed in het

districtscentrum (CGVS, p. 6-8, 17). Hoewel je geen schoolse kennis hebt, dit blijkt onder meer uit het feit dat je zowel Iran, Pakistan als Tadzjikistan dichtbij je regio situeert, blijkt uit je verklaringen dat je wel op de hoogte bent van concrete zaken uit je eigen leefwereld, zoals de teelt van gewassen (CGVS, p. 6-8). Dat je in België met bepaalde moeilijkheden kampt in het dagelijkse leven en met name veel moeite hebt met onderwijs en taalverwerving wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Hoewel in het document van je school in België aangegeven is dat je taalzwak bent in je moedertaal, dit op basis van info van een tolk, dient opgemerkt te worden dat het onderhoud bij het CGVS met een Pashtou tolk vlot verlopen is. Met betrekking tot de bemerking van je voogd dat één van je ouders mogelijk ook een mentale beperking heeft dient opgemerkt te worden dat er geen enkele concrete indicatie is hiervoor. Bovendien blijkt uit je verklaringen dat je oom, met wie je in contact bent, jou herhaaldelijk geholpen heeft door onder meer samen met jou naar Nimruz te reizen, je vertrek te regelen, jouw documenten naar België te versturen, jullie gezin geld te geven en boodschappen te halen (CGVS, p. 5, 14, 16). Daaruit blijkt duidelijk dat jij een netwerk hebt waarop je kan terugvallen en dat je bij terugkeer geen alleenstaande minderjarige zou zijn. Wat betreft de bemerking van je raadsheer over een veilige terugkeer van Kabul naar je dorp dient verwezen te worden naar ondervermelde beoordeling met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (CGVS, p. 16)."

Verzoeker brengt geenszins concrete en valabele elementen bij die bovenstaande correcte en omstandige weigeringsmotieven kunnen weerleggen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Zo stelt de Raad vast uit de notities van persoonlijk onderhoud dat rekening gehouden werd met verzoekers intellectuele capaciteit, er werd regelmatig pauze genomen, de procedure van het persoonlijk onderhoud werd bij aanvang omvangrijk en duidelijk toegelicht, er werd meermaals benadrukt dat verzoeker bij vragen of problemen het meteen moest zeggen, er werden open en duidelijke vragen gesteld en verzoeker gaf aan de tolk goed begrepen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 3-4, p. 9, p. 14, p. 15). Daarenboven wijst de Raad erop dat op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verzoeker zeventien jaar was en dus geen infans meer, rekening houdend met verzoekers intellectuele capaciteit kan er alsnog redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, intellectuele capaciteit evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar bij aanvullende nota van 6 juni 2023 stukken worden bijgebracht die verzoekers mentale beperking benadrukken en waaruit blijkt dat verzoeker specifieke ondersteuningsbehoeften heeft waardoor hij in aanmerking komt voor een zorgtoeslag, herhaalt de Raad dat deze stukken in lijn liggen met de reeds aangebrachte elementen en geen ander licht werpen op bovenstaande concrete bevindingen.

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon een matige verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming helemaal niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89), te meer in casu verzoeker steunmaatregelen werd verleend en er tevens omstandig werd gemotiveerd dat hij in Afghanistan actief kon deelnemen aan dagelijkse leven, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker.

Verzoeker kan door zijn leeftijd en matige verstandelijke beperking te benadrukken geen ander licht werpen op de vastgestelde onaannemelijkheden en verweerders weigeringsmotieven die de Raad kan bijtreden.

2.3.5.1.3. De Raad meent tot slot dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.3.5.1.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering. Hij stelt dat er niet ontkend kan worden dat hij een risicoprofiel heeft en hij dient beschouwd te worden als behorend tot de groep van jonge 'verwesterde Afghanen'.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota naar het feit dat hij zijn puberteit voor een deel in Europa heeft doorgebracht, zijn jonge leeftijd, zijn beperkte intelligentie, zijn blootstelling aan de Belgische samenleving via zijn school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, zijn verblijf in het opvangcentrum, het feit dat hij uit een ruraal en conservatief milieu afkomstig is en zijn verblijf in België. Middels zijn aanvullende nota wordt nog aangestipt dat verzoeker specifieke ondersteuningsbehoeftes heeft en brengt verzoeker een getuigenverklaring van zijn voogd bij waarin benadrukt wordt dat hij een laag intellectueel vermogen heeft, alsook attesten van 23 december 2022 en 30 november waaruit blijkt dat hij in aanmerking komt voor een zorgtoeslag voor kinderen met een specifieke ondersteuningsbehoefte.

De Raad moet evenwel vaststellen dat uit de door verzoeker opgeworpen elementen niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar de madrassa ging en op de velden werkte met zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 6- 7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker stelt dat er in casu dient vastgesteld te worden dat een sociaal netwerk in zijn land van herkomst ontbreekt, stipt de Raad aan dat verzoeker met dergelijke blote bewering niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Immers kan uit verzoekers verklaringen worden afgeleid dat minstens zijn moeder, vier broers, zus en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 23 december 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker nog telefonisch contact te hebben met zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud, p. 5- 6). Bijgevolg kan niet volgehouden worden dat enig sociaal netwerk in Afghanistan ontbreekt.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ van 23 december 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 7).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak moet opgemerkt worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat minstens zijn moeder, vier broers, zus en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 23 december 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker nog telefonisch contact te hebben met zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud, p. 5- 6). Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan verzoeker verklaarde dat zijn werk en dat van zijn vader op het land voldoende was om van te leven, dat zijn oom hen hielp, geld gaf en zijn reisweg bekostigde (persoonlijk onderhoud, p. 16; Verklaring DVZ van 23 december 2021, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door algemene landeninformatie, uit 2021 te benadrukken, te verwijzen naar uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 24 mei 2023.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad treedt volgende weigeringsmotieven in de bestreden beslissing bij inzake de persoonlijke omstandigheden die verzoeker kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon:

“Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de “sliding scale”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, nr. C-465/07), rechtvaardigen. Je kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre jij middels je raadsheer aanvoert dat jij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in Afghanistan en hierbij verwijst naar je mentale beperking, waardoor je bijvoorbeeld niet in staat zou zijn veilig van Kabul naar je dorp te reizen (CGVS, p. 16), dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zo dient er gewezen te worden op het feit dat jouw oom jouw vertrek regelde en met jou van je dorp naar Nimruz reisde (CGVS, p. 14). Voort blijkt uit jouw verklaringen dat je oom eerder ook al jou en je familie hielp, onder meer door geld te geven en boodschappen te halen, en dat jij vanuit België contact hebt met hem (CGVS, p. 16). Er kan dan ook verwacht worden dat jouw oom indien nodig jou bij terugkeer naar Afghanistan zou komen ophalen in Kabul en jou zou vergezellen bij je terugkeer naar je dorp. Voorts dient opgemerkt te worden dat jij in Afghanistan zelfstandig boodschappen ging doen in het districtscentrum, dat op een halfuur wandelen van je dorp ligt, dat je op jullie velden werkte, les volgde aan de madrassa

en op een verlaten stuk grond in je dorp cricket speelde met vrienden (CGVS, p. 6-8, 17). Hoewel je asielaanvraag niet geloofwaardig is blijkt uit jouw verklaringen wel dat je weet hoe gepast te reageren in geval van geweld in je regio, zo gaf je aan dat je de brandstof weggooide, je verborg en naar huis ging toen je zag dat er een conflict aan de gang was (CGVS, p. 13). De vaststelling dat je weet hoe te reageren in geval van geweld en dat je actief deelnam aan het dagelijkse leven, hoewel er in die periode nog gevechten waren tussen de overheid en de taliban in je regio (CGVS, p. 10), is een duidelijke indicatie dat je mentale capaciteiten geen risicoverhogende factor zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in jouw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door jou niet aangebracht.”

De Raad stelt vast dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie, de ponering dat het administratief dossier geen elementen bevat die aantonen dat hij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst en zijn familie die aldaar verblijft te bereiken alsook met de verwijzing naar zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn psychische problemen die geenszins gestaafd worden, en zijn beperkte scholing, er niet in slaagt bovenstaande omstandige en concrete motieven te ontcrachten. De Raad verwijst hierbij nog op bovenstaande vaststellingen onder 2.3.5.1.2. en 2.3.5.2.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund

op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Waar verzoeker wijst op het hoger belang van het kind dat dient te primeren, merkt de Raad hierbij op dat hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de loutere verwijzing naar dit hoger belang (vervat in onder meer artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet) niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

H. CALIKOGLU